

JENNIFER L.
ARMENTROUT

SĂ NU SPUI
niciodată
PENTRU
TOTDEAUNA

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI



EPICLOVE

Editura Epica, București, 2018

Unu

Se puteau schimba multe lucruri în patru ani.

Era greu de crezut că trecuse atât timp. Patru ani de când nu mai călcasem într-o școală publică. Patru ani de când nu mai vorbisem cu nimeni, cu excepția unui grup de oameni foarte intim și foarte restrâns. Patru ani de când mă pregăteam pentru acest moment și, cu toate acestea, exista o șansă mare să împrôșc toată suprafața bufetului cu cerealele pe care cu greu reușisem să mi le îndes în gură.

Se puteau schimba multe lucruri în patru ani. Întrebarea era: eu mă schimbasesm?

Zgomotul unei lingurițe izbindu-se de o ceașcă m-a scos din gândurile mele.

Era *a treia* linguriță de zahăr pe care Carl Rivas încerca s-o toarne pe furiș în cafea. Când ar fi crezut că nu-l privește nimeni, ar fi încercat să-și mai pună două. Pentru un bărbat în jur de cincizeci de ani, se ținea în formă, însă era complet dependent de zahăr. În camera de lucru de acasă, plină de publicații medicale groase, exista un birou cu un sertar care arăta ca un magazin de dulciuri.

Pândind bolul cu zahăr, s-a întins din nou după linguriță și a privit peste umăr. Mâna i-a înghețat.

Am rânjit puțin, din locul unde stăteam, cu un bol mare de cereale în față.

A oftat când m-a văzut, sprijinindu-se de blatul din granit și privindu-mă pe deasupra câinii. A luat o gură de cafea. Părul lui negru, pieptănat pe spate, începuse de curând să încărunțească la tâmple, iar în combinație cu tenul lui măsliniu-închis, mi se părea că îi dădea un aer distins. Era chipeș, la fel ca soția lui, Rosa. De fapt, „chipeș” nu era un cuvânt potrivit pentru ea. Cu tenul închis la culoare și părul des, ondulat, care nu avea încă nicio șuviță cărunță, era foarte frumoasă. Chiar deosebit de atrăgătoare, mai ales datorită felului mândru în care se mișca.

Rosei nu îi fusese niciodată teamă să vorbească în numele ei sau în numele altora.

Mi-am pus cu grijă limba în bol, ca să nu se lovească de ceramică. Nu-mi plăcea să fac zgomote inutile. Era un obicei vechi, de care nu reușisem să mă debarsez și care, probabil, avea să facă parte din mine mereu.

Ridicându-mi ochii din bol, l-am văzut pe Carl privindu-mă.

— Ești sigură că te simți pregătită pentru asta, Mallory?

Inima mea a răspuns cu o tresărire la acea întrebare aparent inocentă, care însă fusese echivalentul unei puști de asalt încărcate cu muniție. Eram pregătită din toate punctele de vedere. Ca o tocilară, îmi printasem orarul și harta liceului Lands High, iar Carl sunase deja și îmi obținuse numărul dulăpiorului, așa că știam exact unde se afla totul. *Studiase* harta. Cu seriozitate. De parcă viața mea ar fi depins de asta. Astfel, nu aveam să fiu nevoită să întreb pe nimeni unde se țineau cursurile și nici să rătăcesc de colo colo. Rosa făcuse chiar un drum până la liceu cu mine, cu o zi înainte, ca să mă familiarizez cu traseul și cu distanța de parcurs cu mașina.

Mă așteptasem ca Rosa să fie prezentă în dimineața aceea, fiindcă era o zi mare și o așteptaserăm întregul an. Micul dejun fusese mereu momentul nostru. Dar Carl și Rosa erau amândoi doctori. Ea era chirurg cardiolog și o operație neplanificată o

chemase la datorie chiar înainte să mă ridic din pat. Așa că a trebuit să o scuz.

— Mallory?

Am încuviințat dând scurt din cap și mi-am strâns buzele, lăsându-mi mâinile să cadă în poală.

Carl și-a luat cana de la gură și a așezat-o pe tețghea, în spațele lui.

— Ești pregătită pentru asta? m-a întrebat din nou.

Am devenit agitată și simțeam că-mi venea să vomit. Pe de-o parte, nu eram pregătită. Acea avea să fie o zi dificilă, însă trebuia să-mi iau inima-n dinți. Privindu-l pe Carl în ochi, am încuviințat.

A respirat adânc și pieptul i s-a ridicat.

— Știi drumul spre școală?

Am încuviințat iar, sărind de pe scaunul de bar și înșfăcând bolul. Dacă plecam în acel moment, ajungeam cu cincisprezece minute mai devreme. Probabil era o idee bună, m-am gândit în timp ce aruncam restul de cereale la gunoi și puneam bolul și lingura în mașina de spălat vase inoxidabilă.

Carl nu era înalt, să fi avut puțin peste un metru șaptezeci, dar tot îi ajungeam doar până la umeri când s-a proptit în fața mea.

— Folosește-ți cuvintele, Mallory. Știu că ești stresată și că îți trec o mie de lucruri prin cap, dar trebuie să-ți folosești cuvintele. Nu să dai din cap pentru a spune da sau nu.

Folosește-ți cuvintele.

Am închis ochii strâns. Terapeutul la care obișnuiam să mă duc, doctorul Taft, rostise acea propoziție de un milion de ori, la fel ca și logopedul care lucrase cu mine de trei ori pe săptămână, timp de doi ani.

Folosește-ți cuvintele.

Acea mantra contrazicea tot ce fusesem învățată timp de aproape treisprezece ani, când cuvintele fuseseră considerate zgomote, iar zgomotul se pedepsea cu teamă și violență. *Se pedepsea înainte,*

însă acum nu mai era așa. Nu făcusem intensiv aproape patru ani de terapie ca să nu-mi folosesc cuvintele, iar Rosa și Carl nu își dedicaseră fiecare clipă liberă ca să șteargă un trecut de coșmar, doar ca să-și vadă eforturile eșuând.

Nu cuvintele erau problema. Acestea îmi pluteau în minte asemenea unui stol de păsări ce migrează iarna spre sud. Cuvintele nu fuseseră niciodată o problemă. Mi le însușisem și le știam dintotdeauna, însă mereu îmi fusese greu să le exteriorizez, să le dau glas.

Am tras adânc aer în piept și am înghițit în sec.

— Da. *Da*. Sunt... pregătită.

Carl a schițat un zâmbet slab când s-a întins să-mi dea la o parte o șuviță de păr de pe față. Părul meu era mai degrabă șaten decât roșcat, până când ieșeam la lumină. Atunci, spre rușinea mea, devenea de un roșu aprins, ca acela al pompelor de incendiu.

— Poți face asta. Sunt absolut convins. Și Rosa la fel. Doar *tu* mai trebuie să fii convinsă, Mallory.

Am simțit că mă sufoc.

— Mulțumesc.

Un singur cuvânt.

Nu era de ajuns. Cum ar fi putut să fie, în condițiile în care Carl și Rosa îmi salvaseră viața? Și la propriu, și la figurat. După părerea lor, mă aflasem în locul și la momentul potrivit, din toate acele motive absurde care există în univers. Povestea noastră părea desprinsă dintr-o ediție a emisiunii *The Oprah Winfrey Show* sau dintr-un film de familie de pe canalul ABC. Era ireală. Să spun „mulțumesc” nu avea să fie niciodată îndeajuns, nu după tot ce făcuseră pentru mine.

Și, pentru toate eforturile lor, pentru fiecare șansă pe care mi-o oferiseră, voiam să fiu cât puteam de perfectă pentru ei. Le *datoram* asta. Și despre asta era vorba în acea zi.

M-am grăbit să-mi iau geanta cu manualele și cheile, înainte să izbucnesc în plâns, ca un copil care tocmai a descoperit că nu există Moș Crăciun.

Parcă citindu-mi gândurile, Carl m-a oprit în fața ușii.

— Nu-mi mulțumi, a spus. Arată-ne.

Am început să-mi mișc capul, însă m-am oprit.

— Da, am șoptit.

El mi-a zâmbit, apărându-i riduri în jurul ochilor.

— Succes!

Deschizând ușa din față, am ieșit pe veranda îngustă, în aerul cald și sub soarele strălucitor ale unei dimineți de sfârșit de august. Mi-am îndreptat privirea spre curtea frumos îngrijită, la fel ca aceea a casei de peste drum și ca a tuturor caselor din cartierul Pointe.

Toate casele.

Uneori, încă mă șoca faptul că locuiam într-un loc ca acela: o casă mare, cu o curte și cu flori plantate cu îndemânare, cu o mașină care-mi aparținea pe aleea recent asfaltată. Uneori, nu mi se părea real. De parcă m-aș fi putut trezi și afla din nou...

Am clătinat din cap, alungând acel gând, în timp ce mă apropiam de Honda Civic, veche de zece ani. Mașina aparținuse fiicei adevărate a lui Carl și a Rosei și fusese un dar pentru Marquette cu ocazia absolvirii liceului, înainte să plece la facultate ca să devină medic, la fel ca ei.

Fiica *adevărată*.

Doctorul Taft mă corectase de fiecare dată când mă referisem așa la Marquette, fiindcă el credea că asta îmi diminua importanța în viața lui Carl și a Rosei. Speram să aibă dreptate, fiindcă uneori mă simțeam precum acea casă mare cu grădină îngrijită.

Uneori, nu mă simțeam reală.

Marquette n-a avut șansa de a merge la facultate. Suferise un anevrism. Murise brusc, fără ca nimeni să poată face ceva pentru a evita asta. Îmi închipuiam că Rosa și Carl aveau să lupte întotdeauna

cu faptul că salvaseră atât de multe vieți, însă nu o putuseră salva pe cea mai importantă pentru ei.

Era puțin straniu că mașina îmi aparținea acum, de parcă într-un fel așa fi fost o înlocuitoare a fiicei lor. Nu mă făcuseră niciodată să mă simt așa și n-aș fi spus-o cu voce tare, însă, când mă așezam la volan, nu puteam să nu mă gândesc la Marquette.

Mi-am pus geanta pe scaunul copilotului. Am aruncat o privire prin interiorul mașinii și mi-am văzut ochii reflectându-se în oglinda retrovizoare. Erau prea dilatați. Arătam ca o căprioară pe punctul de a fi lovită de o dubă. Însă căprioarele nu au ochi albaștri. Mă rog. Eram palidă în jurul ochilor și aveam sprâncelele încruntate. Păream speriată.

Am oftat.

Nu așa îmi doream să arăt în prima zi de școală.

Am vrut să mă uit în altă parte, dar medalionul de argint care atârna de oglinda retrovizoare mi-a atras atenția. Era la fel de mare ca o monedă de douăzeci și cinci de cenți. Un bărbat cu barbă era gravat în interiorul unui oval ieșit în relief. Scrisa într-o carte cu o pană. Deasupra lui se citeau cuvintele SFÂNTUL LUCA, iar dedesubt, ROAGĂ-TE PENTRU NOI.

Sfântul Luca este protectorul medicilor.

Medalionul îi aparținuse Rosei. Mama ei i-l oferise când intrase la Medicină, iar Rosa mi-l dăruise mie când îi spusese că eram pregătită să merg la o școală publică în ultimul an de liceu. Bănuiam că, la un moment dat, i-l dăduse lui Marquette, însă nu întrebasem niciodată.

Cred că atât Rosa, cât și Carl nutreau speranța că aveam să le calc pe urme, la fel cum plănuise Marquette. Dar să fii chirurg presupunea tărie de caracter, încredere și o personalitate aproape neînfricată, trei atribute ce nu aveau să fie folosite vreodată pentru a mă descrie.

Carl și Rosa știau asta, așa că mă împingeau și mai mult în direcția cercetării, fiindcă, după părerea lor, în perioada de

scolarizare la domiciliu dădusem dovadă de aceleași înclinații pentru științe ca și Marquette. Chiar dacă nu protestasem, să-mi petrec timpul studiind microbi sau celule părea la fel de interesant ca ideea de a-mi petrece toată viața vopsind iar și iar în alb pereții camerei mele. Dar habar n-aveam ce voiam. Știam doar că voiam să merg la facultate, fiindcă, înainte ca Rosa și Carl să apară în viața mea, facultatea nu făcuse niciodată parte din ecuație.

Drumul până la liceul Lands High mi-a luat cam optsprezece minute, exact așa cum mă așteptasem. În clipa în care clădirea din cărămidă cu trei etaje mi-a apărut în câmpul vizual, dincolo de terenurile de baseball și de fotbal, m-am încordat, de parcă o minge de baseball s-ar fi îndreptat direct spre fața mea, iar eu aș fi uitat să-mi pun mânușa ca să o prind.

Am simțit un gol în stomac și am strâns volanul cu mâinile. Școala era enormă și relativ nouă. Site-ul său web spunea că fusese construită în anii nouăzeci și, comparativ cu alte școli, încă strălucea.

Era strălucitoare și imensă.

Am trecut de autobuzele care își lăsau pasagerii în sensul giratoriu și am urmărit altă mașină, virând pe lângă clădirea enormă, către parcare de dimensiunea unui mall. Nu mi-a fost greu să parchez și, fiindcă ajunseseam cam devreme, am profitat de cele cincisprezece minute pentru a repeta mantra mea zilnică sau ceva la fel de penibil și de stânjenitor.

„Pot face asta. Voi face asta.”

Am repetat iar și iar acele cuvinte în timp ce am coborât din mașină și mi-am aruncat geanta pe umăr. Inima îmi bătea cu putere și atât de repede, încât am crezut că o să mi se facă rău când m-am uitat în jur și am văzut mulțimea de oameni care se îndreptau spre aleea ce ducea către intrarea principală a liceului. M-au întâmpinat înfățișări și culori ale pielii diferite, chipuri și staturi diferite. Pentru o clipă, am simțit că eram la un pas de un scurtcircuit cerebral. Mi-am ținut respirația. Mă priveau mulți

ochi, unii oprindu-se asupra mea și alții trecând mai departe, de parcă aș fi fost invizibilă, ceea ce într-un fel era în regulă, pentru că eram obișnuită să fiu doar o umbră.

Mi-am îndreptat mâna tremurândă spre cureaua genții și, cu gura uscată, mi-am convins picioarele să se miște. M-am alăturat valului de oameni, strecurându-mă pe lângă ei. M-am concentrat pe coada blondă de cal a fetei din fața mea. Mi-am coborât privirea. Purta o fustă de blugi și sandale de un portocaliu aprins, de tip gladiator. Erau simpatice. Aș fi putut să-i spun asta. Aș fi putut să încep o conversație. Și coada ei de cal era extraordinar de frumoasă. Îi pornea din vârful capului, acel gen de coadă pe care eu nu aș fi reușit să mi-o fac nici după ce m-aș fi uitat la zeci de tutoriale pe YouTube. De câte ori încercam, arăta ca o excrescență ciudată în capul meu.

Dar nu i-am spus nimic.

Când mi-am ridicat privirea, mi-am încrucișat-o cu a unui băiat de lângă mine. Părea somnoros. Nu a zâmbit, nu s-a încrunțat, nu a făcut nimic altceva decât să-și îndrepte din nou atenția asupra telefonului mobil pe care-l ținea în mână. Nici măcar nu eram sigură că mă văzuse.

Aerul dimineții era cald, însă, în clipa în care am pășit în clădirea aproape înghețată, am fost recunoscătoare pentru cardiganul subțire pe care-l asortasem cu grijă cu topul și cu blugii.

De la intrare, lumea s-a răspândit în diverse direcții. Elevii mai mici, care erau cam de înălțimea mea, însă cu siguranță mai tineri, se grăbeau să calce peste vikingul pictat în roșu și albastru pe podea, cu ghiozdanele pline de cărți săltându-le pe spate, în timp ce evitau trupurile mai înalte și mai late. Alții se târau ca niște zombi, cu pași lenți și parcă fără direcție. Eu mă aflam undeva la mijloc, mișcându-mă cu pas aparent normal, dar care era, de fapt, unul bine studiat.

Mai erau și unii care goneau spre alți elevi, îmbrățișându-i și râzând. M-am gândit că, probabil, erau prieteni care nu se văzuseră

in vacanța de vară; sau poate erau doar foarte entuziasmați. În orice caz, m-am holbat la ei, amintindu-mi de prietena mea Ainsley. La fel ca mine, fusese educată acasă — încă era —, dar dacă nu ar fi fost așa, mi-am imaginat că ne-am fi comportat la fel ca acei tineri în acel moment: am fi țopăit una spre cealaltă, rânjind însuflețite. Normale.

Probabil că Ainsley era încă în pat.

Nu pentru că ar fi putut să lenevească toată ziua, ci fiindcă programul cu profesorul nostru făcea ca vacanța de vară să fie diferită de cea școlară. Ea era încă în vacanță, însă, după ce anul ei școlar avea să înceapă, orele sale particulare aveau să fie la fel de stricte și de istovitoare cum fuseseră și ale mele.

Trezindu-mă din visare, am urcat scările de la capătul culoarului larg, din apropierea intrării în cantină. La simpla apropiere de sala de mese pulsul mi se accelera, făcându-mi stomacul să mi se întoarcă pe dos.

Prânzul.

Doamne, cum aveam să procedez cu prânzul? Nu cunoșteam pe nimeni, nici măcar o persoană, și nu puteam...

M-am întrerupt, nefiind în stare să mă gândesc la asta în acel moment. Dacă o făceam, exista o mare șansă de a fugi și de a mă întoarce în siguranța din interiorul mașinii mele.

Dulăpiorul meu se afla la primul etaj, în mijlocul culoarului — numărul 234. L-am găsit repede și, pe deasupra, l-am deschis din prima. Răsucindu-mă din talie, am scos din geantă un caiet pe care aveam să-l folosesc pentru orele de după-amiază și l-am lăsat pe raftul de sus, știind că în acea zi urma să iau o grămadă de cărți voluminoase.

Dulăpiorul de lângă mine s-a trântit, făcându-mă să tresar și să mă încordez. Am ridicat bărbia. O fată înaltă, cu ten închis la culoare și codițe scurte care-i acopereau tot capul mi-a zâmbit fugitiv.

— Salut.